

Thomas Rosenlöcher**Miličnik v parku**

Kaj je človek, da bi se ga spominjal, si je mislil miličnik s tremi ničlami v številki in zavil v mestni park, da bi tudi tukaj kontroliral temò. Kaj je človek, da bi se ga spominjal, si je mislil in nad njim je šumela ogromna, v drevesih zakoreninjena noč. Levo in desno ob poti so grmi pretili z mračnimi kretnjami, medtem ko je miličnik, molči tiho, razbijajoče srce, korakal vedno dalje, dokler mu grmi niso trdo stopili na pot, kot da bi bili oni tisti, ki tukaj kontrolirajo izkaznice. Nebogljen je miličnik stal v temi. Ko pa se je v svoji neboljenosti ozrl navzgor, je visoko nad seboj v vrzeli v parku videl zvezdo, ki je tolažeče gledala navzdol, in je začel hvaležno scati, da bi tudi on enkrat nekaj prispeval. Tako, medtem ko se je zvezda lesketala in trzala, je miličnikov curek prav tako pljuskal in kontrapunktiral temno šumenje ogromne, v drevesih zakoreninjene noči, kot fino, srebrnosvetlo petje, da, občasno ga je celo presegel z živahnim pljuskom, da bi potem spet mrmrajoče popustil, ne da bi zato prenehal, da bi se nadaljeval kot samostojen naraven pojav.

Ure kasneje je stopila v park patrolja. Čeprav je patrolja kot patrolja nastopila poudarjeno pogumno in se je vsak miličnik nahajal v vrtincu sosednje miličniške kape, je v srcih naprej hitečega krdela vpričo pretilnih kretenj grmovja vseeno ostal neki določen ostanek bojazni, ki v bistvu ni pomenila nič drugega kot staro vprašanje, kaj človek pravzaprav je, da bi se ga kdorkoli spominjal.

Nežno, preludirajoče klokotanje je moške docela zmedlo. Po poti navzdol je pritekel tanek, lesketajoč se potoček, tu in tam zastal, se razcepil v obliki delte in možakom oplakoval noge, tako da je marsikateri izmed njih nepričakovano stal na neke vrste otoku in bil prisiljen skakati naprej z otoka na otok.

Ko pa so na ta način končno našli iskanega miličnika, so ga dolgo obstopali in se zelo čudili, ker je bil kljub svojim trem ničlam v številki obdarjen s takim curkom. Tiho, čisto tiho so se postavili k njemu in so prav tako začeli močiti temo, tako da je tudi njihov curek izparevajoče pristopil in je šumenje ogromne, v drevesih zakoreninjene moči s kolektivno močjo dopolnil v en sam spev o veličini narave in o dostoj-

janstvu občasno v njej zaposlenega človeka. Šele proti jutru, ko je zvezda že zdavnaj prešla in je usahnil sleherni curek in so bile otresene zadnje kaplje, je v park zavilo vozilo, ki je moške izginilo v breznihi miličništva.

Prevedla Alenka Krajnc

Thomas Rosenlöcher, rojen leta 1947 v Dresdenu, živi v Dresdenu. *Ich lag im Garten bei Kleinschachwitz* (1982), *Schneebier* (1988). Tu objavljena zgodbica je iz antologije *Mikado oder Der Kaiser ist nackt*.